

Arrest

nr. 140 812 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 6 mei 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 februari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 6 mei 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980-betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2005 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 19.06.2012 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 06.07.2012 met een beslissing van 'niet in overwegingname' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 09.07.2012. Betrokkene betekende op 14.08.2012 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten. Ze diende tegen de beslissing van het CGVS een niet schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 06.08.2012, doch dit beroep werd verworpen op 09.11.2012. Betrokkene betekende opnieuw een bevel om grondgebied te verlaten, deze keer op 21.01.2013. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan deze bevelen en verblijft aldus al geruime tijd illegaal in België. De duur van de asielprocedure - namelijk iets minder dan 1 maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven waarmee zij een nauwe band onderhoudt die onder de bescherming van art. 8 van het EVRM zou kunnen vallen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie van betrokkene - namelijk dat zij sinds enige tijd in België verblijft, duurzame sociale bindingen zou hebben ontwikkeld, geïntegreerd zou zijn, de Nederlandse taal zou leren, werkbereid zou zijn, een vrienden- en kennissenkring zou hebben - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS, 9 december 2009, nr. 198.769). Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel stavingsstuk voorlegt betreffende de aangehaalde elementen van integratie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...) "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...) Schending van art. 9bis van (...) iuo. de materiële motiveringsverplichting (art. 1 – van de Wet van 29 juli 1991) iuo. het zorgvuldigheidsbeginsel iuo. het redelijkheidsbeginsel

In fine stelt de Staatssecretaris dat de elementen van het verblijf en de integratie tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de fase van de ontvankelijkheid niet behandeld worden. (...) "

Dit onderdeel van de motivering van de Staatssecretaris m.b.t. de buitengewone omstandigheden is niet afdoende.

Inhoudelijk wordt op geen enkele wijze verduidelijkt waarom de door verzoeker opgeworpen omstandigheden niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de inhoud van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20.03.13; de inhoud van het arrest heeft weliswaar betrekking op een motiverings van de Staatssecretaris terzake de ongegrondheid van een beslissing, doch de inhoud ervan kanperanalogiam worden toegepast op huidige casu (eigen onderlijning):

(...)

Deze argumentatie dient integraal onderschreven, en kan per analogiam worden ingeroepen.

De Staatssecretaris ontwikkelt geen enkele argumentatie m.b.t. haar stelling dat de door verzoeker aangehaalde omstandigheden niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden.

De weigering van de Staatssecretaris om de door verzoeker aangehaalde omstandigheden te beschouwen als buitengewone omstandigheden, wordt onvoldoende (lees: niet) geëxpliciteerd in de bestreden beslissing.

Enige verdere duiding of toelichting waarom deze omstandigheden niet worden weerhouden, wordt niet verstrekt in de bestreden beslissing.

De Staatssecretaris beperkt zich in de bestreden beslissing tot het poneren van een principe, nl. dat elementen van integratie enkel betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, doch laat na

te verduidelijken waarom deze elementen niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase.

De bestreden beslissing laat niet toe te weten wat dan wél buitengewone omstandigheden zijn (bijv. door definiëring c.q. omschrijving van deze buitengewone omstandigheden), en waarom in casu de aangebrachte elementen niet voldoen aan deze notie van "buitengewone omstandigheden".

Het wordt niet geargumenteed om welke reden de elementen welke de aanvraag ten gronde ondersteunen, niet eveneens zouden kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden.

Er is verzoeker geen wettelijke bepaling, welke stelt dat elementen die - in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet - ten gronde worden ingeroepen ipso facto (om reden dat zij ten gronde worde ingeroepen) dienen uitgesloten te worden als buitengewone omstandigheden welke de indiening van de aanvraag op Belgisch grondgebied kunnen rechtvaardigen.

Waar de bestreden beslissing dit principe wel poneert, is de bestreden beslissing sttjdig met art. 9bis Vreemdelingenwet en met de materiële motiveringsverplichting. (...)"

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.3. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar

naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekende partij ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden. Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij stelt dat niet wordt gemotiveerd waarom het lang verblijf en de integratie niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Verzoekende partij lijkt aan te geven dat zij niet akkoord kan gaan met de motivering waarbij de door haar ingeroepen elementen inzake de duur van haar verblijf en integratie niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De stelling van het bestuur dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt evenwel steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen. Immers maakt verzoekende partij met dit argument niet aannemelijk dat dit haar zou verhinderen of bijzonder moeilijk maken de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

De Raad ziet voorts niet in waarom het bestuur zou moeten motiveren wat dan wel buitengewone omstandigheden zijn. Het komt immers aan de verzoekende partij toe de elementen aan te halen die volgens haar zich verzetten tegen een aanvraag in het herkomstland. Deze elementen worden beoordeeld door het bestuur, hetwelk terzake een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Het bestuur dient – indien zij de aangevoerde elementen niet aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet – te motiveren waarom zij deze niet aanvaard, hetgeen zij *in casu* gedaan heeft.

2.4. Uit hetgeen voorafgaat, en mede gelet op de vaststelling dat niet alle motieven van de bestreden beslissing werden betwist, komt de Raad tot de vaststelling dat de verwerende partij niet op een

kennelijk onredelijke wijze, met miskenning van de voorliggende gegevens of met schending van de toepasselijke bepalingen heeft beslist dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en de aanvraag derhalve onontvankelijk is. Het loutere gegeven dat verzoekende partij kennelijk niet akkoord is met de beoordeling die de gemachtigde heeft gemaakt, en de door haar aangevoerde elementen naar mening van verzoekende partij wél buitengewone omstandigheden uitmaken, volstaat niet om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verantwoorden.

2.5. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER